

PARAULES DE VIDA

Jornada Mundial del Malalt

El dia 11 de febrer, festa de la Mare de Déu de Lourdes, l'Església celebra la Jornada Mundial del Malalt. És un bon moment per recordar i pregar per totes les persones malaltes i per aquells que les cuiden i, d'aquesta manera, manifestar-los la nostra proximitat i afecte. La malaltia és el moment en el qual l'ésser humà experimenta d'una manera radical la pròpia fragilitat, i l'ocasió per a obrir-se a Déu amb la confiança de la fe. Per als familiars és també ocasió per créixer en la vivència de l'amor a qui pateix. Quan la malaltia és afrontada d'aquesta manera es pot arribar a créixer en la fe i en la caritat, que és el que fa progressar a l'Església en santedat. Per això és tan important l'acompanyament pastoral als malalts i a les seues famílies. La malaltia té rostres concrets. Aquesta jornada ens porta a pensar en les persones que hem acompanyat o estem acompanyant en el sofriment, tant en les pròpies famílies com en les comunitats cristianes, i que han sigut per a nosaltres un autèntic testimoni de fe. Desitjo que aquesta celebració ens conscienci més en aquest aspecte tan important en la vida de les nostres parròquies i comunitats.

Des de fa un any estem vivint una experiència de fragilitat universal. Segurament tots tenim coneguts que han patit la malaltia provocada per la Covid-19, i fins i tot que han mort. La incertesa, el temor i la consternació que sentim quan passem per la prova del dolor l'estem vivint col·lectivament: és una malaltia desconegu-

CUIDEM-NOS mútualement

JORNADA MUNDIAL DEL MALALT

11 de febrer de 2021

PASQUA DEL MALALT

9 de maig de 2021

CONFERENCIA
EPISCOPAL
ESPAÑOLA

da, que té efectes diferents en cada afectat, difícil de controlar i de predir. Tot això està afectant la vida social i econòmica i les relacions interpersonals i familiars. Que aquesta experiència no ens porte a actituds egoïstes, sinó a créixer en

la solidaritat mútua, a preocupar-nos per cuidar de la salut de tots i evitar comportaments insolidaris.

La jornada d'enguany ens fa pensar també en els malalts que estan en la fase terminal de la vida i necessiten, més que en cap altre moment, sentir l'afecte i la proximitat dels seus i de la comunitat cristiana. Hem d'evitar que arriben a pensar que són una molèstia o un destorb, o que la seua vida ja no val perquè no és «útil» o no té «qualitat». La dignitat de la vida humana no depèn ni de la seua utilitat ni de la seua qualitat. La persona té un valor absolut en si mateixa i ha de sentir-se estimada en tot moment. La mesura de l'autenticitat de l'amor cristià és estar més a prop dels qui més ho necessiten.

Aquests valors, que han configurat la nostra cultura des de fa segles i han donat lloc a una gran quantitat d'institucions dedicades a cura dels malalts, i que ara estan en perill per l'extensió d'una cultura caracteritzada per un individualisme sense límit ètic que transforma els desitjos en drets i en lleis, són els que han d'encoratjar en tot moment la nostra acció pastoral. Demanem al Senyor que també l'actuació dels legisladors, la primera obligació dels quals és defensar la vida dels més fràgils, garantir les cures necessàries i evitar tot allò que la pugua posar en perill, es guï per aquests principis que són el fonament d'una civilització veritablement humana.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

De la fe heretada a la fe acceptada

Als cristians ens ha arribat la gran onada de l'abandó de la fe. Més enllà de les campanyes que promouen l'apostasia col·lectiva, ens enfrontem a l'autenticació de la nostra fe.

Primer cal anar comprovant que tot aquell que ha rebut el baptisme ha pres consciència de tenir fe. Després que aquesta fe sigui la cristiana. I, a més, cal concretar que es vulgui professar en el si de l'Església catòlica. Són tres decisions que, majoritàriament, les van prendre per nosaltres quan érem petits.

La fe heretada no és acceptada per la majoria de cristians actuals. Són moltes les mares i pares

que s'han cregut la moda que el nen o la nena ja triarà si es vol batejar o no quan sigui gran. D'entrada aquesta postura neoliberal trenca el fonament de la transmissió de la fe. Ja no és un fet habitual que la fe es consideri una necessitat vital, com ho és portar el nen a l'escola o que rebí la visita continuada del pediatre. Per això la imposició de la fe no és acceptable.

Però ni ara ni ho hauria d'haver estat mai. Perquè ara arrosseguem les conseqüències nefastes d'aquella vivència de la fe obligada. Ens havíem oblidat que la fe, perquè sigui autèntica i perquè sigui el gran regal rebut, ha de ser proposada i acceptada. Amb aquestes dues qualitats es valora la fe

madura. La comunicació d'allò en què creiem ha de néixer de la convicció plena que allò que et proposo és el millor per a mi i desitjo i espero que també ho sigui per a tu.

Necessitem adjuntar a la proposta de la fe les raons clares per les quals aquest regal de la fe és el millor que t'hagin pogut fer. Possiblement no seríem on som si ens haguéssim proposat compartir la fe d'aquesta manera. Però encara hi som a temps: posem-nos al dia, en la transmissió assertiva de la fe.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies
del Penedès

PALABRAS DE VIDA

Jornada Mundial del Enfermo

El día 11 de febrero, fiesta de la Virgen de Lourdes, la Iglesia celebra la Jornada Mundial del Enfermo. Es un buen momento para recordar y orar por todas las personas enfermas y por aquellos que las cuidan y, de este modo, manifestarles nuestra cercanía y afecto. La enfermedad es el momento en el que el ser humano experimenta de un modo radical la propia fragilidad, y la ocasión para abrirse a Dios con la confianza de la fe. Para los familiares es también ocasión para crecer en la vivencia del amor al que sufre. Cuando la enfermedad es afrontada de este modo se puede llegar a crecer en la fe y en la caridad, que es lo que hace progresar a la Iglesia en santidad. Por ello es tan importante el acompañamiento pastoral a los enfermos y a sus familias. La enfermedad tiene rostros concretos. Esta jornada nos lleva a pensar en las personas que hemos acompañado o estamos acompañando en el sufrimiento, tanto en las propias familias como en las comunidades cristianas, y que han sido para nosotros un auténtico testimonio de fe. Deseo que esta celebración nos conciencie más en este aspecto tan importante en la vida de nuestras parroquias y comunidades.

Desde hace un año estamos viviendo una experiencia de fragilidad universal. Seguramente todos tenemos conocidos que han sufrido la enfermedad provocada por la Covid-19, e incluso que han fallecido. La incertidumbre, el temor y la consternación que sentimos cuando pasamos por la prueba del dolor lo estamos viviendo colectivamente: es una enfermedad desconocida, que tiene efectos distintos en cada afectado, difícil de controlar y de predecir. Todo esto está afectando a la vida social y económica y a las relaciones interpersonales y familiares. Que esta experiencia no nos lleve a actitudes egoístas, sino a crecer en la solidaridad mutua, a preocuparnos por cuidar de la salud de todos y evitar comportamientos insolidarios.

La jornada de este año nos hace pensar también en los enfermos que están en la fase terminal de la vida y necesitan, más que en ningún otro momento, sentir el afecto y la cercanía de los suyos y de la comunidad cristiana. Debemos evitar que lleguen a pensar que son una molestia o un estorbo, o que su vida ya no vale porque no es «útil» o no tiene «calidad». La dignidad de la vida humana no depende ni de su utilidad ni de su calidad. La persona tiene un valor absoluto en sí misma y debe sentirse amada en todo momento. La medida de la autenticidad del amor cristiano es estar más cerca de quienes más lo necesitan.

Estos valores, que han configurado nuestra cultura desde hace siglos y han dado lugar a una gran cantidad de instituciones dedicadas al cuidado de los enfermos, y que ahora están en peligro por la extensión de una cultura caracterizada por un individualismo sin límite ético que transforma los deseos en derechos y en leyes, son los que han de alentar en todo momento nuestra acción pastoral. Pidamos al Señor que también la actuación de los legisladores, cuya primera obligación es defender la vida de los más frágiles, garantizar los cuidados necesarios y evitar todo aquello que la pueda poner en peligro, se guíe por estos principios que son el fundamento de una civilización verdaderamente humana.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

La Noche de María 2020

Preziosa celebració, ja en la segona edició, en la parroquia de San Bartolomé de Benicarló. La sed del amor a María atrae a esta simpática fiesta en honor de María Asunta a los cielos. La madre siempre crea un cerco de amor. Y es que con Ella se sienten y gozan olores de humildad, de alegría y de cercanía a su Hijo Jesús,

Dios y Hombre verdadero. Y mirándola a Ella se siente la dulce y tierna mirada de Jesús, porque a Jesús se va y se vuelve siempre por María.

En la festiva liturgia de la noche le rezamos el Ave María en varios idiomas: latín, griego, inglés, valenciano, catalán, malgache, francés...

Y en las lecturas, plagada de imágenes visionarias para vibrar ante la realidad: «Vestida de sol», «la luna a sus pies», «las 12 estrellas en su corona» que acompañan su trabajo ordinario: visita a su prima Isabel, estar al pie del dolor en la crucifixión de su hijo, ser llevada al cielo por los ángeles, acompañar maternalmente a cada uno de sus hijos en el camino de la santidad, en las enfermedades, en las alegrías...

Y el padre Eddi con su guitarra entonó la oración del Ángelus que los cristianos rezamos cada día al sonido de las 12 h, recordando el inicio de la Redención de la humanidad. Una noche inolvidable.

Manuel Ferrer

Primera Missa del bisbe Mons. Javier Vilanova Pellisa

El passat 26 de desembre va tenir lloc la primera Missa del bisbe Javier Vilanova Pellisa després de la seva ordenació episcopal com a bisbe auxiliar de Barcelona. Va ser a l'església parroquial de la Fatarella, d'on és fill.

Una ocasió com aquesta va fer que tot el poble i els fidels s'impliquessin, però la pandèmia de la Covid-19 va comportar que s'haguessin de respectar les normes sanitàries i d'aforament. No obstant això, i tenint en compte les moltes parròquies que havien estat ateses per Mn. Javier a la nostra diòcesi, la Missa va ser tramesa en directe pel Canal Terres de l'Ebre.

Un acte molt emotiu on, a part de l'Eucaristia, hi va haver parla-

ments a càrrec del Consell Parroquial, l'alcalde de la Fatarella, el rector de la parròquia i altres companys sacerdots. Tot seguit vam fer també una breu visita a la Capella de la Mare de Déu de la Misericòrdia perquè com va dir el

bisbe Javier en la seva homilia «tot va començar aquí».

Des de la parròquia de la Fatarella li desitgem el millor en aquesta nova etapa.

María Jesús

Membre del Consell parroquial

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

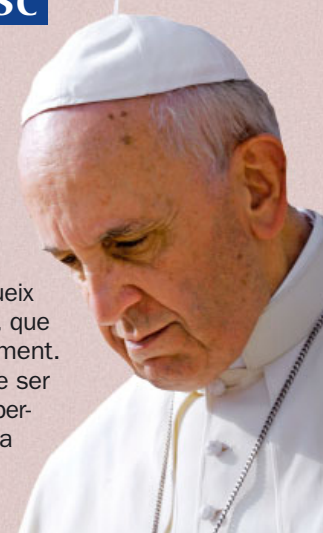

@Pontifex: «La guerra és la negació de tots els drets i una dramàtica agressió a l'ambient. Si es vol un veritable desenvolupament humà integral per a tots, s'ha de continuar incansablement amb la tasca d'evitar la guerra» (6 de novembre).

@Pontifex: «Tots podem donar sense esperar alguna cosa, fer el bé sense exigir-li tant a aquesta persona que un ajuda. És el que Jesús deia als seus deixebles: "de franc ho heu rebut doneu-ho també de franc" (Mt 10,8)» (7 de novembre).

@Pontifex: «Una fe que "obra per mitjà de la caritat" (Gal 5,6) és el llum lluminós amb el qual podem travessar la nit més enllà de la mort i arribar a la gran festa de la vida» (8 de novembre).

@Pontifex: «La societat s'enriqueix amb el diàleg entre ciència i fe, que obre nous horitzons al pensament. Els progressos científics han de ser il·luminats amb la llum de la fe, perquè respectin la centralitat de la persona humana» (10 de novembre).

Missa estacional i processó en honor de la Mare de Déu de la Cinta

El 6 de setembre se celebrà a la Catedral la solemne Missa estacional en honor a la Mare de Déu de la Cinta, patrona de Tortosa. Aquest any ha estat molt diferent a causa de la pandèmia de la Covid-19. Els tortosins omplíem sempre la Catedral de gom a gom, però aquesta vegada, seguint les recomanacions de les autoritats sanitàries, l'aforament en totes les celebracions estava limitat. Tanmateix, abans de la Missa estacional, es van celebrar tres misses a l'altar major, per facilitar l'assistència de més feligresos. En acabar cada celebració es venerà la sagrada relíquia, però sempre cadascú des del seu lloc.

Presidida pel Sr. Bisbe i concelebrada pel Capítol Catedral i algun altre sacerdot de Tortosa, van participar-hi la Sra. Alcaldessa, els regidors, les autoritats, la Reial Arxiconfraria de la Mare de Déu de la Cinta, la Cort d'Honor, els portadors de l'estendard principal en representació dels col·lectius que han estat i segueixen estant a primera línia durant la pandèmia: l'intendent i cap de la regió policial dels Mossos d'Esquadra de les Terres de l'Ebre; el cap del servei d'urgències de l'Hospital Verge de la Cinta i l'auxiliar del torn de nit de la Residència diocesana d'ancians Sant Miquel Arcàngel. També hi eren presents la pubilla i pubilleta en

representació de tot el seu grup i dels tortosins que per motius d'aforament els fou impossible assistir-hi.

El Sr. Bisbe, en l'homília, ens va dir que aquesta celebració és un esdeveniment històric i quan els historiadors narren les festes de la Mare de

Déu de la Cinta, recordaran la de 2020. Estem vivint una situació que ens demostra la nostra petitesa. La fe ens porta a la humilitat i a confiar en Déu més que en nosaltres mateixos.

Abans de la benedicció final, el Sr. Bisbe saludà els qui havien seguit la celebració des de les seues cases o les residències d'ancians a través dels MCS, als qui manifestà el seu agraïment per haver fet possible la transmissió en directe de la celebració. Altres anys, la Catedral estava de gom a gom i avui també, encara que d'una altra manera, perquè els que estem aquí, a tots us portem en el nostre cor i en la nostra pregària. En acabar la solemne celebració, el Sr. Bisbe impartí la Benedicció Papal amb indulgència plenària. A continuació va entrar la Colla Gegantina de Tortosa, presidida per la figura de l'àguila, ballant en honor a la Mare de Déu.

I com a cloenda, la processó, que va tenir lloc per l'interior de la Catedral. Quan tornava a l'altar major, es van disparar com tots els anys els focs d'artifici, i vam rebre la Mare de Déu cantant el seu himne i entre forts aplaudiments. Tots vam sortir molt contents i emocionats.

Maria Joana Querol Beltrán

El Sr. Bisbe celebrà a la Catedral la Missa del dia de Nadal

Mons. Enrique Benavent celebrà la Missa del dia de Nadal a l'altar major de la Catedral. Concelebrà Mn. Josep M. Membrado, qui proclamà la Calenda, el pregó de Nadal, que anuncia amb goig el naixement de Jesús. Repassa la història de la salvació a través de l'aliança que Déu va fer amb el seu poble elegit, fins a l'arribada del Messies.

Les paraules finals del nostre Bisbe desitjant-nos un bon dia de Nadal,

ple de gràcia del Senyor, i després de la benedicció vam adorar el Nen Jesús, però a causa de la pandèmia no podíem passar individualment.

Malgrat que aquest any la celebració de Nadal està marcada per la pandèmia, amb tot el sofriment que ens envolta, puguem dir des del fons del nostre cor: «Joia en el món, Jesús és nat!»

Maria Joana Querol Beltrán

AGENDA

► **Divendres 12**, Tortosa, Parròquia Mare de Déu del Roser, a les 19.30 h, confirmacions.

* Aquest acte pot canviar degut a les circumstàncies per la pandèmia de la Covid-19.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

8. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Gn 1,1-19 / Sl 103 / Mc 6,53-56]. Sant Jeroni Emiliani (Venècia, 1486 - Somasca, 1537), prev., fund. somascos; santa Elisenda, vg.; santa Josefina Bakhita, vg.

9. ■ Dimarts [Gn 1,20-2,4a / Sl 8 / Mc 7,1-13]. Sant Sabí, bisbe; sant Nicèfor, mr.; sant Miquel Febres, rel. La Salle; santa Apol·lònia, vg. d'Alexandria i mr. (249), patrona dels odontòlegs i els ortodontistes.

10. □ Dimecres [Gn 2,4b-9.15-17 / Sl 102 / Mc 7,14-23]. Santa Escolàstica (s. V-VI), vg., germana de sant Be-

net; santa Sotera, vg. i mr.; sant Silvà, bisbe.

11. ■ Dijous [Gn 2,18-25 / Sl 127 / Mc 7,24-30]. Mare de Déu de Lourdes, apareguda a la cova de Massabielle (1858); sant Desideri, bisbe; santa Eloïsa, vg.; sant Benet d'Arnià, abat benedictí.

12. ■ Divendres [Gn 3,1-8 / Sl 31 / Mc 7,31-37]. *Sant Feliu de Llobregat*: santa Eulàlia (patrona de la ciutat de Barcelona), vg. i mr. Sant Gaudenc o Gaudenci, bisbe; sant Damià, soldat mr.; beat Reginald d'Orleans, prev. dominicà; beata Humbelina, viuda; beat Josep Olalla Valdès, rel.

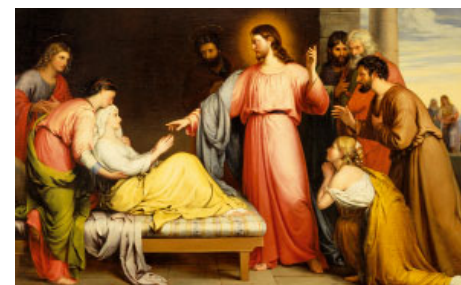
13. ■ Dissabte [Gn 3,9-24 / Sl 89 / Mc 8,1-10]. Sant Benigne, prev. i mr. (s. III); sant Gregori II, papa (romà, 715-731); santa Maura, mr.; sant Gimer, bisbe; beat Jordà de Saxònia, prev. dominicà; beata Cristina de Spoleto, vg. agustina.

14. ■ Diumenge vinent, VI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Lv 13,1-2. 44-46 / Sl 31 / 1Co 10,31-11,1 / Mc 1,40-45]. Sant Ciril, monjo, i sant Medodi, bisbe, germans grecs (s. IX), evangelitzadors dels eslaus, copatrons d'Europa; sant Valentí, prev. romà i mr. (s. III); sant Antoni (Antoniet), mr.

Diumenge V de durant l'any (B)

COMENTARI

«Va curar malalts de diverses malalties»

La curació de la sogra de Pere (1839), de John Bridges. Museu d'Art de Birmingham (Anglaterra)

El dolor, el sofriment és una constant en la vida de moltes persones; abans i ara. Per això és important veure, a l'evangeli, què fa Jesús. Primer que tot cura la sogra de Simó: *Era al llit amb febre... i ell li va donar la mà i... la febre li desaparegué.* Però no es limita només a la sogra de Simó. *Al vespre li portaren tots els malalts i els endimoniats... ell va curar molts malalts de diverses malalties; va treure molts dimonis.*

La missió de Jesús és alliberar de tot tipus de mal, tant el físic com l'espiritual. Mai Déu no vol que els homes pateixin tot i que aquesta, dissortadament, és la nostra condició humana. Ho veiem també a la primera lectura on Job es queixa amargament: *A mi m'ha tocat per herència passar mesos en va, la paga que em donen són les nits en blanc.* Tots sabem o imaginem el que és passar les nits sense poder dormir; se'ns fan eternes! Per altra banda gairebé sempre són fruit de greus preocupacions o malalties.

I les paraules finals de Job són molt contundents: *Els meus ulls no tornaran a veure la felicitat!*; expressen el dolor profund de Job.

I Jesús treu tota la seva força de la pregària. *De bon matí quan encara era fosc, es llevà, se n'anà en un lloc solitari i s'hi quedà pregant.* I d'aquí naixerà també la seva missió: *Anem a d'altres llocs, i també hi predicaré, que aquesta és la meva missió.*

Pau a la segona lectura mostra també la seva preocupació per anunciar l'evangeli: *Jo no puc gloriar-me d'anunciar l'evangeli: hi estic obligat.* I per això també mostra el seu interès per tots: *Jo soc lliure, no era esclau de ningú però m'he fet esclau de tots per guanyar-ne tants com pugui. Per guanyar els febles m'he fet feble com ells.*

I aquesta és la missió de l'Església i per tant de tots nosaltres: alliberar els nostres germans de tots els mals, de totes les seves mancances; però per a això necessitem trobar-nos contínuament amb el Senyor en l'oració. I no podem mirar les febleses dels altres des de lluny, sinó *fent-nos febles amb els febles, tot amb tots*, essent esclaus de tots.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Job (Jb 7,1-4.6-7)

Job digué als seus amics: «L'home, a la terra, no està sotmès a servitud? No passa la vida com un jornalero? Com un esclau es deleix per asseure's a l'ombra, espera l'hora de cobrar com el treballador. Però a mi m'ha tocat per herència passar mesos en va, la paga que em donen són les nits en blanc. Així que em fico al llit ja penso: Quan serà de dia perquè em pugui llevar? I estic neguitós del vespre a la matinalda. Els meus dies han corregut més que una llançadora, ja s'acaben, ja no hi queda fil. Recordeu que la meua vida no és sinó un respir: els meus ulls no tornaran a veure la felicitat.»

▶ Salm responsorial (146)

R. *Lloeu el Senyor, que conforta els cors desfets.*

Lloeu el Senyor, dona bo de cantar! / Lloeu el nostre Déu, que és agradós de lloar-lo! / El Senyor reconstrueix Jerusalem / i aplega els dispersats d'Israel. R.

Conforta els cors desfets i embena les ferides. / Té comptat el nombre dels estels, / els crida cadascun pel seu nom. R.

És gran el Senyor, i és molt poderós, / és infinita la seva saviesa. / El Senyor sosté els desvalguts / i abat els injustos fins a terra. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 9,16-19.22-23)

Germans, jo no puc gloriar-me d'anunciar l'evangeli: hi estic obligat, i pobre de mi que no ho fes! Si jo m'ho hagués buscat podria esperar-ne una recompensa, però no havent-ho buscat, per a mi és un encàrrec que he rebut de Déu. Per quin motiu puc esperar una recompensa? Doncs que jo, quan treballa per difondre l'evangeli, no el converteixi en cosa costosa, sinó que renunciï al dret que em dona el meu servei. Jo soc lliure: no era esclau de ningú, però m'he fet esclau de tots per guanyar-ne tants com pugui. Per guanyar els febles, m'he fet feble com ells. M'he fet tot amb tots per guanyar-ne alguns, sigui com sigui. Tractant-se de l'evangeli, estic disposat a fer tot el que calgui per poder-hi tenir part.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 1,29-39)

En aquell temps, Jesús, sortint de la sinagoga, se n'anà amb Jaume i Joan a casa de Simó i Andreu. La sogra de Simó era al llit amb febre, i llavors mateix ho digueren a Jesús. Ell li va donar la mà i la va fer llevar, la febre li desaparegué i ella mateixa els serví a taula. Al vespre, quan el sol s'havia post, li portaren tots els malalts i els endimoniats. Tota la ciutat s'havia aplegat davant la porta i ell va curar molts malalts de diverses malalties; va treure molts dimonis, i no els deixava parlar, perquè sabien qui era.

De bon matí, quan encara era fosc, es llevà, se n'anà a un lloc solitari i s'hi quedà pregant. Simó, amb els seus companys, sortí a buscar-lo. Quan el trobaren li digueren: «Tothom us està buscant.» Ell els digué: «Anem a d'altres llocs, als pobles veïns, i també hi predicaré, que aquesta és la meua missió.» I anà per tot Galilea, predicant a les sinagogues de cada lloc i traient els dimonis.

▶ Lectura del libro de Job (Job 7,1-4.6-7)

Job habló diciendo: «¿No es acaso milicia la vida del hombre sobre la tierra, y sus días como los de un jornalero?; como el esclavo, suspira por la sombra; como el jornalero, aguarda su salario. Mi herencia han sido meses baldíos, me han asignado noches de fatiga. Al acostarme pienso: ¿Cuándo me levantaré? Se me hace eterna la noche y me harto de dar vueltas hasta el alba. Corren mis días más que la lanzadera, se van consumiendo faltos de esperanza. Recuerda que mi vida es un soplo, que mis ojos no verán más la dicha.»

▶ Salmo responsorial (146)

R. *Alabad al Señor, que sana los corazones destrozados.*

Alabad al Señor, que la música es buena; / nuestro Dios merece una alabanza armoniosa. / El Señor reconstruye Jerusalén. / Reúne a los deportados de Israel. R.

Él sana los corazones destrozados, / venda sus heridas. / Cuenta el número de las estrellas, / a cada una la llama por su nombre. R.

Nuestro Señor es grande y poderoso, / su sabiduría no tiene medida. / El Señor sostiene a los humildes. / Humilla hasta el polvo a los malvados. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 9,16-19.22-23)

Hermanos: El hecho de predicar no es para mí motivo de orgullo. No tengo más remedio y, ¡ay de mí si no anuncio el Evangelio! Si yo lo hiciera por mi propio gusto, eso mismo sería mi paga. Pero, si lo hago a pesar mío, es que me han encargado este oficio. Entonces, ¿cuál es la paga? Precisamente dar a conocer el Evangelio, anunciándolo de balde, sin usar el derecho que me da la predicación del Evangelio. Porque, siendo libre como soy, me he hecho esclavo de todos para ganar a los más posibles. Me he hecho débil con los débiles, para ganar a los débiles, me he hecho todo para todos, para ganar, sea como sea, a algunos. Y todo lo hago por causa del Evangelio, para participar yo también de sus bienes.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 1,29-39)

En aquel tiempo, al salir Jesús de la sinagoga, fue con Santiago y Juan a la casa de Simón y Andrés. La suegra de Simón estaba en cama con fiebre, e inmediatamente le hablaron de ella. Él se acercó, la cogió de la mano y la levantó. Se le pasó la fiebre y se puso a servirles. Al anochece, cuando se puso el sol, le llevaron todos los enfermos y endemoniados. La población entera se agolpaba a la puerta. Curó a muchos enfermos de diversos males y expulsó muchos demonios; y como los demonios lo conocían, no les permitía hablar. Se levantó de madrugada, cuando todavía estaba muy oscuro, se marchó a un lugar solitario y allí se puso a orar. Simón y sus compañeros fueron en su busca y, al encontrarlo, le dijeron: «Todo el mundo te busca». Él les responde: «Vámonos a otra parte, a las aldeas cercanas, para predicar también allí; que para eso he salido». Así recorrió toda Galilea, predicando en sus sinagogas y expulsando los demonios.